

Надія Дмитрук: «Поїхала на Майдан заради майбутнього України»

Нагадаємо,

Чому розпочалася революція

21 листопада Кабінет Міністрів України під керівництвом Миколи Азарова ухвалив постанову про призупинення процесу підписання Угоди про асоціацію з ЄС. Зриву угоди передували запевнення уряду і тодішнього президента Віктора Януковича про те, що для переходу на європейські стандарти, як того вимагає Угода про асоціацію, Україні в найближчі роки знадобиться кілька сотень мільярдів євро. Натомість, як «дешеву» альтернативу режим Януковича запропонував приєднання України до Митного Союзу з Росією. Тому, посилюючись на зазначені витрати, 21 листопада, за тиждень до Саміту у Вільнюсі, уряд Азарова прийняв несподіване рішення відмовитися від підпи-

Бога є там, де є свобода - і життя там, і правда там. Заборона на свободу - це заборона на Бога. Найбільше нещастя для народу - це відсутність свободи. І найстрашніше лихо для народу - це диктатор і його прислужники" (книга "Отаким будь". В. Пишний). Вся Українська історія переповнена трагічними епізодами, незважаючи на те, що ми живемо в незалежній державі. У 2013-2014 роках відбулася одна з переломних подій сучасної України - Революція Гідності, яка глибоко закарбувалася у пам'яті людей.

Напередодні днів пам'яті цих подій своїми спогадами і думками з нашим кореспондентом поділилася Надія Дмитрук, котра, незважаючи на свій поважний вік, провела 65 днів на Євромайдані

сили брала. Діти не знали, що я на Майдані. Стою в натовпі біля Верховної Ради - людей маса. Ніхто нікого не знає, але всі доброзичливі, щиро вірять в те, що роблять. Пікетували голосно: «Київ, вставай, дітей виручай!», до кінця дня охрипла і стало важко говорити. І тут телефонує до мене син: «Мамо, в тебе такий голос, ти захворіла?», а потім пауза декілька хвилин і питання: «Мамо, ти на Майдані?!». Отак мої близькі дізналися, де я була. Менший син казав, якби знав, то зі мною б поїхав. Та куди йому зі мною - робота, діти..., а я людина вільна, розпоряджаюся своїм часом як захочу.

Кума не вірила мені, що ми в таких складних умовах живемо на Майдані. Вона вирішила приїхати, ми саме тоді пікетували телеканали Інтер та 1+1. Київ не мале місто, скрізь ходили пішки, то вона так стомилася, що вже нічого не хотіла. Добре, що наважилася поїхати, то побачила на власні очі, як важко українці боролися за правду.

Аура на Майдані була неймовірна - це важко передати словами. Ранок розпочинався з церковної служби. Біля монумента Незалежності була капличка, де кожен бажаючий міг помолитися і посповідатися. Я з Марією допомагала на кухні готувати бутерброди, за день так багато робили, що мозолі з'являлися на руках. Доставка продуктів була добре налагоджена. Люди давали нам все, що могли. Пам'ятаю, як татари нам баранів приносили...

чути звуки сирен швидкої допомоги. Того вечора хлопці десь взяли насоси, пожежні шланги і поливали силовиків гарячою водою. Таким способом ми змогли залишитися на площі. Після ночі вулиці були залиті водою. Ті бідолахи, які виступали проти нас, стояли у бруді. Видно, що ще діти, яких з училищ пригнали на площу. Ми з Марією підходили і просили, щоб йшли додому, а то захворюють.

Попри все, що відбувалося в центрі міста, кияни щиро підтримували нас - приносили їжу і просили, щоб ми не розходилися. Це радувало, та незабаром з'явилися антимайданівці. Вони відверто зізнавалися, що їхали за гроші. Знаєте, я краще б все життя тільки воду пила, аніж йшла проти свого народу. Як після цього вони своїм дітям в очі дивилися?! Якби не було антимайдану, не було б війни на Сході України, і Крим був би наш.

Незважаючи на всі труднощі, народ не розходився, і Революція Гідності набула ще більшого розмаху. До нас постійно приїжджали європейці і всіляко підтримували. Скільки тоді там було людей! Сльози на очі навертаються, як на Різдво всі разом колядували, ніколи цього не забуду.

Мирні протести закінчилися тоді, коли прийняли "диктаторські закони" 16 січня, що криміналізували опозицію та всіх тих, хто протестував.

«Після того, як прийняли безглузді за-

тільки зараз десь почую «Пливе кача по Тисині», не можу стримати сльози. Зрештою, ми домоглися того, що тодішня влада просто втекла з України.

Після втечі Януковича ми з Марією одні з перших потрапили до Межигір'я. Коли увійшли на територію резиденції, були вражені її масштабами, а також побачили доглянуті газони, клумби з

рупції та низького рівня життя викликало обурення в суспільстві і хвилю масових протестів по всій країні.

Відразу після завершення Вільнюського саміту, у ніч на 30 листопада 2013 року, спецпризначенці «Беркуту» отримали наказ розігнати протестувальників, які ще залишалися на Майдані. «Беркутівці» під час силового розгону побили десятки активістів, переважно молодь. Випадки неправомірного застосування сили співробітниками спецзагону МВС були зафіксовані журналістами. Частина протестувальників змогла знайти прихисток на території Михайлівського собору, який протягом кількох місяців був одним з оплотів революціонерів.

Вже з самого ранку після кривавого розгону на Михайлівській площі почали збиратися обурені громадяни, кількість яких значно перевищила чисельність перших учасників Євромайдану. Народне Віче в Києві 1 грудня зібрало, за різними оцінками, від 500 тисяч до 1 мільйона людей. Розпочалася революція.

«Я революціонерка по натурі, - *сміється пані Надія*, - у 2004 році брала активну участь у Помаранчевій революції. Скільки тоді було сподівань, на жаль, вони не здійснилися...

Після того, як показали по телевізору як на Майдані жорстоко побили студентів, разом з подругою Марією Дідух вирішили поїхати до Києва. Тоді постійно в мене виникало одне запитання: «А якби мої діти там стояли, хто б їх захистив?». Я поїхала на Майдан заради майбутнього нашої держави. Україна не повинна стояти на колінах. Важко дивитися, що нація роз'їжджається по світу і піднімає економіку інших країн, а сама сидить у болоті, - *журиться Надія Олександрівна*. - По приїзді до столиці ми оселилися в Будинку профспілок, частина людей жила в наметах на вулиці. Народу було так багато, що спали на підлозі, як «шпроти в консервній банці». Умови були складними для всіх, що вже й казати про пенсіонерів - не було де переодягнутися, просушити одяг. Ми пікетували всі адміністративні будівлі через те, що приймали безглузді закони, хотіли донести владі, що хочемо кращого життя. За день проходили не один кілометр, відверто кажучи, досі дивуюся, де

Біля нас постійно був молодий хлопець, в якого дзвонив телефон, коли всі спали. Ми його просили підняти слухавку, а він казав: «Це мої батьки дзвонять. Зараз будуть сваритися». З'ясувалося, він залишив інститут і приїхав на Майдан. Я запам'ятала його слова: «Тату, як-

що не я, то хто?!», але через якийсь час ми його вже не бачили, мабуть, пошкодував батьків».

Однією із знакових подій початку Революції Гідності стала дата 11 грудня. Тоді, у ніч проти середи, коли силовики знову штурмували Майдан, вперше за 800 років дзвони Михайлівського монастиря били у набат.

«У Михайлівському монастирі цілу ніч били в дзвони... люди бігли до храму, падали, - *зі сльозами на очах пригадує Надія Дмитрук*. - Тоді «беркутівці» хотіли вигнати мітингувальників з площі. Спалили багато наметів, серед яких був і костопільський. Постраждала і капличка біля стели, дивом вціліло лише Євангеліє. Я все стояла і молилася Богу... На нас кидали сльозогінний газ, крізь очі нічого не було видно. Тоді ще ніхто не знав, як з цим боротися. Пізніше нас навчили присідати, роздавали маски і розчин з лимоном. Деяких ніби «контузило», кричить несамовито, а ти не знаєш, чим допомогти. Скрізь було

кони про заборону будь-якої символіки, містяни і мітингувальники виходили з ситуації іронічно, - *всміхається Надія Олександрівна*, - одна жінка наступного дня прийшла з друшляком на голові. Масові протести посилювалися, згодом з'явилися перші жертви. Про те, що вби-

ркомандувалими військами, всіма ставали з фонтанами і маленькими оазисами, містки, водоспади. У звіринці спостерігали за дикими кабанями, баранами, оленями, страусами та іншими тваринами. Якщо заплющити очі і уявити, що Межигір'я не було створене персонально для колишнього президента України, то його цілком можна було б назвати Едемським садом. Як так могла жити одна людина?! А про те, що ми побачили в будинку, взагалі важко говорити - розкіш, багатство. Якби те все перетворити на гроші і додати звичайним людям до зарплат і пенсій. Всю територію за день ми не обійшли. Важко змиритися з думкою про те, що люди збирають копійку до копійки, щоб місяць прожити до зарплати.

З того дня минуло вже шість років, та змін відбулося не дуже багато, - *з сумом ділиться Надія*. - Я хочу, щоб ми всі жили добре, щоб молодь не виїжджала з України. Ми не маємо права здаватися! Працювати і талановиті, але у власній державі цього ніхто не помічає. Ми можемо бути найбагатшою країною в світі. Я не шкодую, що була частинкою Революції Гідності. Зараз, на жаль, намагаються переписати історію України і покласти провину на свій народ - це принизило і боляче. Штучно створюються конфлікти в суспільстві, щоб відволікти людей від важливіших питань. Шкода, що народ знову вибрав не те, що хотів. Не дав нам Бог такого «господаря», що любив би своїх людей і країну. Якщо буде новий Майдан, поїду не роздумуючи. Хто, як не ми, маємо змінювати свою державу!».

Дозрівання людини до суспільного служіння - складний і тривалий процес, який вимагає наполегливого плакання в собі моральних чеснот, усвідомлення особистістю своєї духовної сутності, відповідальності за свою місію, за країну, цивілізацію, Всесвіт. Без сумніву, ця сторінка в історії України є однією із найкривавіших. І саме за нами відповідальність та вибір, як саме ми житимемо далі, адже хлопці на Майдані загинули за наше краще життя. Їх трагічна загибель ще раз доводить, що не обов'язково бути українцем, щоб справді любити Україну.

Ганна БУДЬКО

Фото: Олександра НИКОНЧУКА